

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/45/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121206634
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121206634.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Jozefa Mačeja, v právnej veci žalobcu: A. B., narodený X. XXXX XXXX, bytom C. D., zastúpeného splnomocnencom: E. C. F., G., so sídlom H. XX, D., proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníkova 3/A, Bratislava, o zaplatenie 400 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 19Csp/47/2021-63 zo dňa 22. júna 2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. potvrdzuje.
- II. Odvolanie žalovanej proti výroku II. odmieta.
- III. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 350 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 5 zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“). Vecne dôvodil, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 28. apríla 2009 žalobca ako dlžník a žalovaná ako veriteľka uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobcovi sumu 350 eur a žalobca sa zaviazal celkovo zaplatiť žalovanej sumu 696 eur. Na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava, sp. zn. SR 04653/10 zo dňa 10. júna 2010 súdny exekútor vymohol v prospech žalovaného sumu 1.440,90 eur, z toho istina predstavovala 536 eur, zároveň vymohol trovy exekúcie vo výške 560,13 eur. Exekučné konanie v uvedenej veci bolo rozhodnutím Okresného súdu Trnava č. k. 27Er/786/2010 zo dňa 19. novembra 2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č. k. 24CoE/284/2016 zo dňa 10. augusta 2018 zastavené pre neúčinnosť exekučného titulu (súdy rozhodli, že rozhodcovská doložka predstavovala neprijateľnú zmluvnú podmienku a exekúcia bola teda vedená nezákonne). Rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 12Csp/61/2018-69 zo dňa 24. júna 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/166/2019-98 zo dňa 22. apríla 2020 žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 904,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23. júla 2018 do zaplatenia, pričom išlo o exekučne vymoženú sumu žalovaným, bolo v celom rozsahu vyhovené a v odôvodnení rozhodnutia konštatované, že uzavretá zmluva o úvere neobsahuje viaceré náležitosti vyžadované zákonom, a preto v zmysle § 11 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských

úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie vzhľadom na skutočnosť, že v konaní sp. zn. 12Csp/61/2018 súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov a priznal žalobcovi sumu 904,90 eur ako bezdôvodné obohatenie v podobe majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu, mal za to, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde. Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 požaduje, aby si spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi, pričom táto podmienka bola splnená. Súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú vzhľadom na finančnú tieseň žalobcu, jeho ďalšie zadlžovanie sa a opakované súdne konania, ktoré vyvolali u žalobcu stresové situácie a psychické vypätie a ako primerané finančné zadosťučinenie určil sumu 350 eur, ktorá zodpovedá výške poskytnutého úveru. Uvedenú sumu považoval za primeranú ako satisfakciu pre žalobcu a aj ako sankciu pre žalovaného, ktorý si v exekučnom konaní vymohol od žalovaného takmer 1.500 eur, čo je štvornásobok požičanej sumy. Vzhľadom na tieto dôvody vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie o výške finančného zadosťučinenia záviselo od úvahy súdu podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podala odvolanie žalovaná z dôvodu, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku spočívajúcej o tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku spočívajúcej v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovanej ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. V danej veci je podľa žalovanej potrebné aplikovať § 13 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), ako lex generalis vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa ako lex specialis. Na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia sa vzťahujú ustanovenia náhrady ujmy podľa Občianskeho zákonníka. V zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaná ďalej uviedla, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu, a žiadala, aby súd vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bol oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru a nemal k nim žiadne výhrady a zaviazal sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na zmluve ďalej prehlásil, že si zmluvu prečítal, uzatvoril ju vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013. Žalovaná zdôraznila, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovanou a ani nijakým spôsobom netvrdil a nepreukázal, že si žalovaná nesplnila svoju poučovaciu povinnosť. Žalobca v konaní nepreukázal ani nevysvetlil, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobca utrpel nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Žalovanej teda nie je zrejmé na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške až 400 eur. Opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Namietala, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nevznikla, a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy,

no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobcom požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zákonným ustanovením s relatívne vágnou hypotézou. V zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však žalobca poukazuje na skutočnosť, že sa úspešne domáhal svojich spotrebiteľských práv, na druhej strane je potrebné uviesť, že to bol žalobca, kto žiadal celkovo štrnásťkrát o úver. Priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy finančného zadosťučinenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca tak, že odvolanie považuje za nedôvodné a žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Ujmu, ktorá mu bola spôsobená podrobne opísal vo svojom výsluchu, žalovaná žiadne z týchto tvrdení nesporevala, teda sa považujú za nesporné.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), pred vecným preskúmaním napadnutého rozsudku zisťoval, či odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), či podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 Civilného sporového poriadku) a či odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku). Následne preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 381 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné odmietnuť (§ 386 písm. b) Civilného sporového poriadku) a rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdiť (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je žaloba o zaplatenie sumy 400 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním výrokom I. priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 350 eur, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % z priznanej sumy.

6. Žalovaná nedôvodne podala proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie v celom rozsahu, teda proti všetkým jeho výrokom.

7. Podľa § 386 písm. b) Civilného sporového poriadku odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

8. Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

9. Citované ustanovenie obmedzuje právo strany podať odvolanie. Toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Kedy je rozhodnutie vydané v neprospech strany, je už ponechané na výklad súdu. Rozhodujúcim

meradlom pri posudzovaní, či sa rozhodlo v neprospech odvolateľa, bude porovnanie petitu žaloby s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Rozhodnutie bolo vydané v neprospech strany, ak bola strane spôsobená aj len nepatrná ujma. Táto ujma však musí existovať objektívne, nestačí len subjektívne presvedčenie strany, že jej bola ujma spôsobená.

10. V prejednávanej veci má odvolací súd ako orgán aplikujúci právo, vyššie citované ustanovenie § 359 Civilného sporového poriadku, za to, že na strane žalovanej výrokom II. rozsudku súdu prvej inštancie nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna, teda ani len nepatrná ujma, ktorá by bola objektívne zistiteľná. Takýto záver vyplýva z toho, že výrokom II. súd prvej inštancie žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol, teda v tejto časti požiadavky uplatnenej žalobou bola žalovaná úspešná, resp. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. bol vydaný v jej prospech. Odvolanie preto bolo podané neoprávnenou osobou, keďže žalovaná bola osobou, ktorá v dôsledku čiastočného zamietnutia žaloby žalobkyne zaznamenala v konaní čiastočný procesný úspech, takýmto zamietajúcim rozhodnutím neutrpela žiadnu ujmu na právach.

11. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolanie proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie v danom prípade podala neoprávnená osoba, odvolací súd odvolanie žalovanej proti zamietajúcemu výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 386 písm. b) Civilného sporového poriadku odmietol.

12. Podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

13. Vo vzťahu k výroku I napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a napokon i vo vzťahu k výroku III odvolací súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu a rozhodnutia. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predstretých dôvodov tak zásadne postačuje len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalovanej s takýmito dôvodmi a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd dopĺňa nasledovne:

14. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti poruškovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

16. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo

odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/127/2017).

17. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv, keďže právoplatným súdnym rozhodnutím bol žalobcovi ako spotrebiteľovi priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanej ako poskytovateľovi úveru vo výške 904,90 eur s príslušenstvom, konštatujúc bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

18. Rozsah finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie posúdil s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, výšku bezdôvodného obohatenia, výšku úveru, kvantifikujúc uplatňovanú sumu štvrtiny sumy bezdôvodného obohatenia, adekvátnou nutnosťou spotrebiteľa domáhať sa v samostatnom konaní ochrany svojich práv, ako slabšia strana sporu, až do právoplatného skončenia konania, dokedy bol žalobca vystavený nepriaznivému stavu riešiť uvedenú ochranu (zmluva so žalovanou bola uzatvorená dňa 28. apríla 2009, pričom konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi ako spotrebiteľovi bolo skončené až vydaním rozhodnutia odvolacieho súdu dňa 22. apríla 2020). Neuvedenie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ich charakter a výška bezdôvodného obohatenia, prevyšujúca výšku poskytnutého úveru, predstavovali individuálne okolnosti tohto prípadu, vo vzťahu ku ktorým bolo priznané finančné zadosťučinenie primerané a adekvátne.

19. Žalovaná v odvolaní namietala, že je v danej veci potrebné aplikovať § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka ako lex generalis vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa ako lex specialis. Na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia sa podľa žalovanej vzťahujú ustanovenia náhrady ujmy podľa Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa nestotožnil s touto argumentáciou žalovanej. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom o ochrane spotrebiteľa o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom na ochranu spotrebiteľa, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo je upravené v ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by sa malo ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa aplikovať v spojení s § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ustanovenia § 11 až 16 Občianskeho zákonníka upravujú ochranu osobnosti fyzickej osoby spočívajúce v ochrane života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch upravená v § 13 Občianskeho zákonníka nemá nič spoločné s primeraným finančným zadosťučinením upraveným v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

20. Odôvodnenie výšky priznaného finančného zadosťučinenia v napadnutom rozhodnutí vychádzalo z výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým z právoplatného rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 12Csp/61/2018-69 zo dňa 24. júna 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/166/2019-98 zo dňa 22. apríla 2020. Vyhodnotenie dokazovania v uvedenom smere je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolacia námietka žalovanej nebola preto opodstatnená.

21. Neobstála ani odvolacia argumentácia žalovanej, že samotný záver o úspešnom uplatnení porušenia práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii ujmy z hľadiska nároku na priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Jediným predpokladom, ktorý zákon vyžaduje je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva, pretože účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľskej zmluve, nie zaťažiť spotrebiteľa dôkazným bremenom preukazovať skutočnú existenciu ujmy pre priznanie finančného zadosťučinenia, pričom preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy je tu spravidla nereálne (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Zo strany žalobcu bolo tvrdené a aj preukázané naplnenie zákonom stanovených podmienok pre priznanie finančného zadošťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

22. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku vo výroku I. ako vecne správny potvrdil, a to vrátane vecne správneho závislého výroku III. o náhrade trov konania.

23. V zmysle § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. V zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu.

27. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).